

„Să vă iubiți unul pe altul! Precum Eu v-am iubit pe voi, așa și voi să vă iubiți unul pe altul!” (Ioan 13,34)

Publicație săptămânală pentru întărire sufletească

web: poienita.iasi.mmb.ro | mail: parohia.poenita@yahoo.ro

www.facebook.com/parohiapoenita

Duminica a 4-a după Rusalii

Cred, Doamne, ajută necredinței mele!

Când ajunge un om să Se minuneze Dumnezeu de el, atunci se poate numi a fi un om adevărat.

Cum se poate tălmăci versetul: *Cred, Doamne, ajută necredinței mele?* Acest verset este una dintre cele mai frumoase alocuțiuni pe care le cunoaștem din Sfânta Evanghelie. Este vorba despre stăpânul unui serv, care vine la Iisus cu rugămintea de a-i vindeca sluga. Nu era iudeu. Mântuitorul îl întreabă: *Crezi tu că pot să fac eu asta?* Iar el spune: *Cred, Doamne, ajută necredinței mele!* Aceasta înseamnă că era conștient de ce spunea, deoarece el credea. Dacă nu ar fi crezut, nu s-ar fi dus la Iisus. Trebuie, însă, să înțelegem că, în sine, credința omului nu este niciodată suficientă în fața lui Dumnezeu. Eu v-am vorbit de rugăciune, de puterea credinței, dar să știți un lucru: omenește, noi suntem limitați. Întotdeauna, între ceea ce putem noi să realizăm și deplinătate, rămâne un gol, iar acest gol este umplut de Dumnezeu. Acest act de a umple această diferență, pentru că trebuie neapărat

să ajungi la plinire, se numește *har*. Părintele Nicolae Steinhardt are o imagine care mi-a plăcut, într-o predică de-a lui, făcând o paralelă între cum se comportă diavolul și cum se comportă Dumnezeu. Diavolul se comportă ca un contabil: stă cu tăblița și cu condeiul după tine și te notează: toate păcatele, mai mari sau mai mici, tot, tot, ca să umple tăblița. Și-o umple cu multă trudă, dar, până la urmă, vine Dumnezeu, care se poartă ca un boier, ia mânăca și șterge tăblița. Dumnezeu se comportă ca un rege, care e foarte bogat, dar și foarte generos. De aceea, în *Cred, Doamne, ajută necredinței mele*, pe de o parte este vorba de **expresia credinței**, iar, pe de altă parte, de **expresia corectă a conștiinței**, căci credința ta de om nu este niciodată suficientă ca să umple măsura de sus și numai Dumnezeu este Acela care ți-o umple. Când ajunge un om să Se minuneze Dumnezeu de el, atunci se poate numi a fi un om adevărat.

(Mitropolitul Bartolomeu Anania)

Sfintii zilei

Sfinții Mucenici Chir și Ioan sunt pomeniți de Biserică, în fiecare an, pe 31 ianuarie. În data de 28 iunie facem pomenirea mutării sfințelor moaște ale celor doi sfinți de la Canopos la Manutin.

Sfinții Chir și Ioan au pățit pentru Hristos în vremea împăratului Dioclețian (secolul al IV-lea). Amândoi îngrijeau bolnavii, fără să primească vreo recompensă.

Cetatea Manutin era idolatră și mulți demoni stăpâneau în ea. Patriarhul Teofil al Alexandriei (385-412) a încercat să le îndepărteze, însă nu a reușit. Următorul patriarh, Chiril al Alexandriei (412 - 444), s-a rugat și el lui Dumnezeu să nimicească necurăția idolatră ce stăpânea cetatea Manutin și unde puterea demonilor domnea absolut. Atunci, înaintea Patriarhului Chiril s-a înfățișat un înger al Domnului care i-a descoperit că diavolii nu vor putea fi surpați, decât prin aducerea moaștelor sfinților Mucenici Chir și Ioan.

Sfântul Chiril a făcut ascultare și a adus în Manutin moaștele Sfinților Chir și Ioan, zidind acolo o biserică în numele lor. Din momentul în care moaștele au fost aduse în Manutin, duhurile necurate au fost gonite, iar locul a devenit izvor de tămăduiri.

Semnificația cheilor și sabiei Sf. Ap. Petru și Pavel

Deseori se întâmplă că creștinii, intrând în biserică și privind la icoane sau la chipurile sfinților de pe pereții locașurilor sfinte, își pun întrebarea: de ce unii sfinți sunt zugrăviți cu unele unelte sau arme? Și după cum este obiceiul, fără să întrebe de „preoții Bisericii” (**Iacov 5, 14**) încep singuri, în sinea lor, să explice c-am ce-ar însemna aceasta. Ei bine, dacă deja este familiarizat cu viața sfințului, atunci poate să-și dea bine seama ce-ar fi dorit să redea pictorul icoanei. Trebuie să știm, că în iconografia Ortodoxă fiecare element reprezintă ceva: dacă nu din viața sfințului, atunci ceva simbolic care este legat de viața Bisericii. Așa se întâmplă și în cazul icoanei Sfinților Apostoli Petru și Pavel. Zugrăviți pe icoane, îi putem deosebi pe acești doi Apostoli, prin aceea că Sfântul Apostol Petru este zugrăvit cu chei în mâna dreaptă, iar Sfântul Apostol Pavel cu o sabie. Care este cauza că unul este zugrăvit cu chei, iar celălalt cu sabie? Voi încerca pe baza Sfintei Scripturi să dau un răspuns la această întrebare.

Cheile de pe icoana Sf. Ap. Petru înseamnă „Cheile Împărăției Cerurilor”, care Domnul nostru Iisus Hristos în timpul vieții Sale pământești, a făgăduit că le va da acestui mare apostol pentru mărturisirea lui hotărâtoare, că El este „Fiul lui Dumnezeu”. Evenimentul dat s-a petrecut în felul următor: „*Și venind Iisus în părțile Cezareii lui Filip, îi întreba pe ucenicii Săi zicând: Cine zic oamenii că sunt Eu, Fiul Omului? Iar ei au răspuns: Unii, Iona Botezătorul, alții Ilie, alții Ieremia sau unul dintre proroci. Și le-a zis: Dar voi cine ziceți că sunt? Răspunzând Simon Petru a zis: Tu ești Hristos, Fiul lui Dumnezeu Celui viu*” (**Matei 16, 13-16**). Pentru această hotărâtoare mărturisire Mântuitorul îl fericește pe Sf. Apostol, zicând: „*Fericit ești Simone, fiul lui Iona, că nu trup și sânge ți-au descoperit ție aceasta, ci Tatăl Meu, Cel din ceruri*” (**Matei 16, 17**). Și după aceasta ca răsplată pentru mărturisire, pe care el cel dintâi a făcut-o, Mântuitorul i-a zis: „*... tu ești Petru, și pe această piatră voi zidi Biserica Mea și porțile iadului nu o vor birui, apoi mai adăuga Hristos, și îți voi da ție cheile împărăției cerurilor*” (**Matei 16, 18-19**).

Sub „Împărăția Cerurilor”, prin cheile care i s-au dat Sf. Ap. Petru, aici, ca și în alte locuri (**Matei 3, 2; 4, 17; 12, 24**) se înțelege împărăția darului, sau Biserica, care Mântuitorul a făgăduit că o va zidi pe piatra credinței și a mărturisirii lui Petru.

Cum trebuie însă înțeleasă înmânarea cheilor de la Împărăția Cerului Sf. Ap. Petru? După obiceiul popoarelor vechi precum și a evreilor înmânarea cheilor înseamnă încredințarea stăpînirii asupra casei sau asupra averii (**Isaia 12, 22; Apocalipsa 3, 7**). Potrivit cu acestea și cuvintele Mântuitorului: „*și-ți voi, da ție cheile Împărăției Cerului*”, trebuie înțelese prin acestea că Sf. Ap. Petru i s-a dat puterea de a închide și a deschide intrarea în această împărăție, de a primi în sânul Bisericii sau de a îndepărta de la ea.

De această putere este legată și altceva: de-a lega și a dezlega păcatele oamenilor. Pentru că numai acela poate să fie membru al Bisericii, care prin pocăință va primi iertare pă-

catelor, care se dă de Dumnezeu prin slujitorii Bisericii. Prin urmare, când Mântuitorul i-a dat Sf. Ap. Petru cheile, prin aceasta l-a împuternicit să lege și să dezlege păcatele oamenilor: „*și orice vei lega pe pământ va fi legat și în ceruri și orice vei dezlega pe pământ va fi dezlegat și în ceruri*” (**Matei 16, 19**).

Și deoarece Sf. Ap. Petru, cel dintâi a mărturisit că Hristos este Fiul lui Dumnezeu, tot cel dintâi dintre Apostoli a primit și făgăduința că va avea cheile Împărăției Cerurilor, cel dintâi a fost împuternicit să lege și să dezlege păcatele oamenilor.

Dar oare numai el dintre toți Apostolii a primit această putere? Din contextul Scripturii vedem că Mântuitorul a făgăduit, că o va da tuturor Apostolilor. Aceasta se întâmplă doar peste câteva zile de la mărturisirea marelui Apostol: „*oricâte veți lega pe pământ, le spune Hristos, vor fi legate și în cer, și ori câte veți dezlega pe pământ vor fi dezlegate și în cer*” (**Matei 18, 18**). Doar după învierea Sa, El a dat această putere atât Sf. Apostoli cât și urmașilor lor, episcopi și preoți. Arătându-se ucenicilor săi după înviere, El a suflat asupra lor și le-a zis: „*Luați Duh Sfânt; cărora veți ierta păcatele, le vor fi iertate și cărora le veți ține, vor fi ținute*” (**Ioan 20, 22-23**).

Deci, cînd vedem pe icoană pe Sfântul Ap. Petru cu cheile în mână, trebuie în primul rând să ne amintim și să preamărim mărturisirea lui hotărâtoare a dumnezeirii lui Iisus Hristos. Iar în al doilea rând, în fața Sf. Ap. Petru, care ține în mână cheile, noi trebuie să vedem

chipul sau simbolul stăpînirii bisericești, care are împuternicire de la Domnul nostru Iisus Hristos să lege și să dezlege, să ierte și să nu ierte, să deschidă și să închidă intrarea în Biserică (**Matei 18, 17**). „*Biserica leagă, spune fericitul Augustin, și Biserica dezleagă. Biserica întemeiată pe piatra cea din capul unchiului, adică pe Domnul nostru Iisus Hristos (Efeseni 2, 20) leagă și dezleagă; să se înfricoșeze deci și cei legați și cei dezlegați; cei dezlegați să nu cadă iar sub aceeași osândă, iar cei legați să nu ră-mână în aceeași stare pentru totdeauna, a-vînd în vedere, că în afară de Biserică nu se poate primi dezlegare*”.

Sf. Ap. Pavel este zugrăvit pe icoane cu sabia în mînă. Care este cauza? De ce cu sabia și ce înseamnă această sabie?

Sabia înseamnă propovăduirea sârguitoare a cuvântului lui Dumnezeu. De două ori în scrierile sale Ap. Pavel înfățișează cuvântul sub chipul sabiei. În epistola către creștinii din Efes, vorbind despre lupta neconținută, care-l așteaptă cu căpeteniile, domniile și stăpîniiile veacului acesta și împotriva duhurilor răutății celor de sub cer, Sf. Apostol pentru izbînda acestei lupte dă sfat efesenilor să se îngrijească de armele duhovnicești, în numărul cărora arată și sabia duhovnicească, sub care după cum lămurește el trebuie de înțeles cuvântul lui Dumnezeu (**Efeseni 6, 12, 17**).

În epistola sa către Evrei ca să arate puterea și lucrarea cuvântului lui Dumnezeu, Sf. Ap. Pavel îl asemănă cu o sabie ascuțită de amîndouă părțile, arătînd că, cuvântul lui Dumnezeu lucrează mai puternic, decât ea. „*Căci cuvântul lui Dumnezeu e viu și lucrător și mai ascuțit decât orice sabie cu două tășuri și pătrunde până la despărțirea sufletului și duhului, dintre încheieturi și măduvă, și destoinic este să judece simțirile și cugetările inimii*” (**Evrei 9, 12**). Sf. Ap. Pavel mai târziu decât toți ceilalți Apostoli a intrat în slujirea apostolică. Însă la propovăduirea acestui cuvânt, după cum el însuși a mărturisit despre sine, s-a „ostenit mai mult decât toți Apostolii” (**1 Corinteni 15, 10**). Fiind mai înainte prigonitor (**Fapte 9, 1**) marele Apostol după ce în chip minunat i s-au deschis ochii lui duhovnicești, și-a dedicat toată viața sa la predicarea cuvântului lui Dumnezeu, cu scopul de-a aduce la picioarele lui Hristos cât mai multă lume. Dintr-un aprig prigonitor, el a devenit un înfocat slujitor a lui Hristos; Pe unii îi învăța cu cuvântul, pe alții îi îndruma în scris, prin epistole. Trebuie să avem în vedere, că acest înfocat slujitor a lui Hristos, care neîncetat, zi și noapte lucra cu sabia cuvântului lui Dumnezeu (**Fapte 20, 27-31**), care și altora a poruncit să se înarmeze cu acesta, numai el dintre toți Sfinții Apostoli, fiind scutit, ca cetățean roman, de pedepse înjosi-toare cu lovituri pe trup (**Fapte 16, 37-39; 22, 25-29**) și-a sfârșit viața pământească tot prin sabie.

Deci, văzînd pe Sf. Ap. Pavel cu sabia în mînă, ceea ce înseamnă cuvântul lui Dumnezeu, trebuie să ne amintim și să slăvim slujirea lui înfocată la răspîndirea credinței creștine, care a încetat numai după ce s-a sfârșit prin sabie.

Sursa: www.ortodoxia.md